

staar udmærket vel, at ærede Medlemmer, der ikke ynder Værditoldsystemet, tager denne Reservation.

Til det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) skal jeg bemærke, at det bliver efterhaanden noget gaadefuldt, hvordan det ærede Medlem og hans Parti tænker sig at indvinde de Midler, som dog er absolut nødvendige for Statshusholdningens Førelse og ikke mindst nødvendige for Løsningen af de Opgaver, som ligger særlig disse ærede Medlemmer saa meget paa Sinde, den sociale Lovgivnings overordentlig store Krav, Understøttelsen til Boligbyggeri og til kommunalt Arbejde, den endnu nødvendige Arbejdsløshedsunderstøttelse o. s. v. Jeg forstaar ikke ret, hvorledes man tænker sig disse Midler tilvejebragt. Naar man saa bestemte, som det synes, gør Front imod den indirekte Beskatning, naar man ikke vil erkende, at de Varer, der her foreslaas beskattet med fra 15 til 25 pCt. af Værdien, er Luksusvarer, ved jeg i Sandhed ikke, hvor Luksusvarer er at finde. Og man kan jo — det maa de ærede Medlemmer dog indrømme — ikke komme igennem med den direkte Beskatning alene. Det blev ogsaa erkendt af min højtærede Forgænger, den daværende Finansminister i det radikale Ministerium, at den direkte Beskatning ikke kunde skrues højere op, uden at det kom til at gaa alvorligt ud over ikke blot de enkelte Personer, men ogsaa over Landets Næringsliv. Det anerkendte det ærede Medlem meget klart og aabent. Naar jeg ser, hvorledes socialdemokratiske Regeringer handler i andre Dele af Verden, bestyrkes jeg ogsaa i den Mening, at det dog ikke kan undgaas at gribe i nogen Grad til indirekte Skatter. Det ærede Medlem vilde give det Udseende at, at det var noget nyt, at Venstre vilde, ligesom for at undskylde sig for, at vi benyttede den indirekte Beskatning, have, at det alt sammen skulde fare under Flaget Luksustold. Venstre har aldrig modsat sig en indirekte Beskatning af det ikke nødvendige Forbrug af Nydelsesmidler og Luksusartikler; Venstre har været mod Skat paa Livsfornödenheder; det har ogsaa været imod en høj Toldbeskyttelse af forskellige Grunde, men vi har aldrig været imod en Beskatning af Nydelsesmidler, der ikke var Nødvendighedsartikler. Vi har aldrig været imod en Spiritusbeskatning, en Ølskat, en Tobaksskat eller en Beskatning af saadanne Varer som dem, der findes i denne Lov. Jeg vender mit Blik et Øjeblik ud over Landets Grænser, og jeg ser da i vort Naboland Sverige en socialdemokratisk Re-

gering, der har fire-femdoblet Kaffebeskatningen. Jeg ved ikke, om det falder bedre i det ærede Medlems Smag, om han mener, at det er et højere Udtryk for skattepolitisk Retfærdighed end det, der her foregaar. Her holder man sig til Varer, som i Virkeligheden er Luksusartikler. Naar en socialdemokratisk Regering i Sverige maa gaa saa vidt, at den beskatter Kaffen saa overordentlig højt — noget, som jeg aldrig kunde tænke mig at foreslaa —, maa det dog være i Erkendelse af, at de indirekte Skatter er en Nødvendighed, selv om det skulde gaa ud over Nødvendighedsartiklerne. Jeg holder mig som den mere moderate Mand, jeg er, til Luksusartiklerne, til Forbrugsartikler, der ikke kan siges at være Nødvendighedsgenstande.

Det ærede Medlem (Bramsnæs) mente, at vi havde taget à conto, hvad vi ikke kunde gennemføre paa den samlede Toldlov. Men saaledes hænger Sagen historisk ikke sammen. Naar jeg i November fremkom med Lovforslaget, var det, fordi man ikke, naar man i Rigsdagen fremlægger et Toldlovsforslag, der medfører meget betydelige Forhøjelser af Toldbeskatningen paa rene Luksusvarer, kan lade dette Lovforslag ligge paa Tingets Bord Maaned efter Maaned, uden at det bliver gennemført. Jeg maatte forudse, at et Forslag til en samlet Toldlov ikke lod sig gennemføre i en Ruf, og Følgen vilde da ganske simpelt blive den samme som i 1906—08, da de paagældende handlende forsynede sig til Overflod med alle de Artikler, paa hvilke Skatten kunde ventes at ville stige, hvorved Statskassen i alt Fald for et Par Aar blev narret for sit Udbytte af den forøgede Toldbeskatning. Det vilde jeg ikke have skulde gentage sig. Ogsaa af Hensyn til de handlendes indbyrdes Konkurrence var det det sundeste og bedste, at den ene ikke skulde profitere fremfor den anden. Det var de Grunde, der den Gang ledede mig, og jeg vilde tro, at de i Virkeligheden blev almindelig billiget. Det var altsaa ikke for at tage noget à conto. Jeg havde den Gang et ikke ringe Haab om, at Toldloven kunde gennemføres i indeværende Samling. Desværre synes dette Haab ikke at kunne gaa i Opfyldelse, men jeg forelagde mit Forslag af de nævnte Grunde og ikke af de Grunde, som det ærede Medlem formodede.

Det sikre er, at disse 7 Mill. Kr. ikke kan undværes. Statens Finanser staar, skønt der er indtraadt en Bædring — og det er der —, dog ikke anderledes, end at vi ikke kan give Afkald paa et Beløb